

Indenrigsminister, idet han nemlig bemærkede, at saadanne Hensillinger egentlig hørte hjemme ved Finanslovens første Behandling. Hvad angaar den Hensilling, jeg igaar tillod mig angaaende Postgangen, da tør jeg ikke sige, om der var sket nogen Ordning deraf — i det Mindste er jeg ikke vidende derom — dengang Finansloven var til første Behandling her i Salen, og det kunde altsaa ikke falde mig ind dengang at omtale det. Saa snart jeg blev opmærksom paa, hvorledes Sagen var paatænkt ordnet, satte jeg mig i Bevægelse for at forsøge at henlede Opmærksomheden paa det, som jeg fandt, burde være anderledes, og jeg var blandt dem, — da der er talt saa meget om Henvendelse til Ministeren, tør jeg vel ogsaa nævne det — der henvendte sig til ham i den Anledning. Jeg tror, at det i en lang Række af Aar ikke har hørt til Sjælshederne, men endog været almindeligt, at, naar Rigsdagens Medlemmer sørligt have haft saadanne Sager at tale med Ministeren om, saa have de henvendt sig til ham. Den høitærede Minister udtalte fremdeles, at det kun var Smaating, der saaledes var Tale om, navnlig smaa administrative Forhold, der skulde ordnes. Ja, det er meget muligt, at den høitærede Minister fra sit Standpunkt anser noget Saadant for Smaating, men vi Andre, som have, — jeg kan gjerne sige — daglige Ubehageligheder og Gener af Forholdet, som det nu er, anse det ikke for Smaating. Jeg kan heller ikke forstaa, hvad der skulde være til Hinder for at ordne Sagen paa en bedre Maade; hvorfor skal man altid gaa den skjæve Gang, naar man kan gaa ligefrem? Det er ganske vist, at det ikke saa sjældent er Tilfældet, at der er meget Skjævt her i Verden; men jeg tror ikke, at det er heldigt. Det skulde ogsaa være mærkeligt, om det, at man vilde begunstige en enkelt By, skulde være tilstrækkelig Grund til at tilfidesætte saamange andre Hensyn til Befolkningen paa et større Distrikt. Jeg tror ikke, at man behøvede at tilfidesætte Svinnige, fordi Postgangen blev ført i lige Retning, navnlig over Snertinge og et Par andre Byer. Forholdet maatte vistnok kunne indrettes paa en anden Maade, hvorved Svinnige ikke blev forurettet; men det forekommer mig rigtigt nok, at det vilde være formeget at forlange, at hele store Distrikter af en Egn i Landet skulde tilfidesættes for en enkelt By eller muligvis enkelte Mænd. Jeg kan derfor ikke Andet end fremdeles være af den Formening, at det vilde være rigtigt at føre Posten ad den Vej, som jeg tidligere har nævnt. — Jeg kan heller ikke Andet end beklage, at den høitærede Minister udtalte, at han ikke havde Brug for de Penge, der ere foreslaaede bevilgede til Udvidelse og Forbedring af Landpostinstitutionen. Ja, det kunde jo være glædeligt, dersom den høitærede Minister ikke havde Brug for Pengene, naar alligevel de Forbedringer, som ønskes, kunde blive

foretagne, og navnlig naar Landpostbudene, som jeg tror, Alle ere enige om ere daarlig aslagte, kunde blive bedre lønede; men jeg mener alligevel, at der nok kunde findes en Anvendelse for Pengene, som kunde være til Gavn og Nytte for Befolkningen i det Hele. Det var jo muligt, at man paa flere Steder trengte til en større Udvidelse af Landpostbudtjenesten, og det er jo, som jeg ogsaa igaar omtalte, ganske vist, at de Folk, der besørge denne Tjeneste, ere saa daarlig aslagte, at der er al Nødvendighed for at give dem noget mere for deres Arbejde.

H. Kruse: Jeg skal ikke længe opholde det høitærede Thing. I Anledning af den Diskussion, der har fundet Sted mellem den ærede Drdsfører og den høitærede Minister angaaende Jernbaneembedsmændenes Lønningstillæg fra ifjor, vil jeg henlede det høitærede Things Opmærksomhed paa Sp. 3136 i Thingsets Forhandlinger, hvoraf det fremgaar, at den høitærede Drdsfører ved Finanslovens eneste Behandling udtrykkelig udtalte, at Lønningstillægget til Jernbaneembedsmændene blev staaende paa Finanslovsforslaget uden Hensyn til, hvad der var gaaet ud paa § 25, eller ikke. Den høitærede Drdsfører henlede endvidere Opmærksomheden paa, at der var andre Lønningsskemaer, som samtidig vare blevne staaende, uden Hensyn til det, der var gaaet ud paa den nævnte Paragraf, og endelig gjorde den ærede Drdsfører opmærksom paa, at egentlig burde i Konjekvents med, hvad der var gaaet ud paa Tillægssummerne, Lønningstillægget til Seminarielærerne ogsaa være udtaget, men at man ikke bestomindre havde ladet det blive staaende. Nu vil jeg tillade mig, enten jeg bliver hørt eller ikke, at spørge den høitærede Indenrigsminister: Naar man af det, der ifjor gik ud paa den oftnævnte Paragraf i Finansloven, har undladt at udbetale disse 10 pCt. til Jernbaneembedsmændene, med hvilken Berettigelse har man da udbetalt Tillæg til Seminarielærerne og andre Embeds- og Bestillingsmænd, som havde faaet et saadant Tillæg paa Finansloven ifjor? Derhos skal jeg med Hensyn til et andet Punkt tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det Udvalg, der ifjor var nedsat med Hensyn til det lille Lovforslag om Benyttelsen af Posten, havde sin Opmærksomhed henvendt paa det Arigtige i, at Benyttelsen af Personposten, hvis Lærter vare fastsatte af Administrationen, ikke vare optagne i Loven, og at man derfor til 2den Behandling stillede Forslag om, at saadanne Lærter skulde optages i Loven, og at nærværende Thing vedtog dette ved 2den Behandling. Saavidt jeg erindrer som Medlem af Udvalget, var ogsaa denne Sag forhandlet med den nærværende Indenrigsminister, uden at han ligefrem reiste nogensomhelst Modstand derimod. Dette til Oplysning om, at det længe sørend idag har været paatænkt at drage disse Forhold ind under Lovgivningsmagten. Ende-